

РОБЪРТ ШЕКЛИ ПОЧЕСВАНЕ

Превод от английски: Емануел Икономов, 1991

chitanka.info

Миналата нощ сънувах много странен сън. Сънувах как един глас ми казва:

„Извинете, че прекъснах предишния ви сън, но имам страшно спешен проблем и само вие можете да ми помогнете да го разреша.“

Сънувах, че му отвърнах:

— Няма нужда от извинения, сънят не беше хубав. И ако мога да ви помогна по някакъв начин...

„Само вие можете да ми помогнете — каза гласът. — В противен случай аз и народът ми сме обречени.“

— О, боже — рекох аз.

Казваше се Фрока и принадлежеше към много древна раса, която живееше от незапомнени времена в широка долина, заобиколена от гигантски планини. Били мирен народ, дал на света забележителни люде на изкуството. Законите им били образцови. Възпитавали децата си с обич и им разрешавали всичко. Въпреки че неколцина от тях опитвали да се отдадат на пиянство и дори се случило един да извърши убийство, те се смятали за добри и чувствителни същества, достойни за уважение, които...

— Слушайте — прекъснах го аз, — не можете ли да пристъпите направо към спешния си проблем?

Фрока се извини, че е започнал толкова отдалече, но обясни, че в неговия свят стандартната форма на молбата включвала дълго изложение на моралното основание на просителя.

— Добре — казах му аз. — Да чуем проблема.

Фрока пое дълбоко въздух и започна. Разказа ми, че преди сто години (според тяхното летоброене) от небесата се спуснал огромен червеникавожълт стълб, който кацнал близо до статуята на Незнайния бог пред културния дом в третия им по големина град. Стълбът имал формата на неправилен цилиндър с диаметър две мили. Издигал се нагоре извън обхвата на измервателните им прибори, противно на всички природни закони. Чрез опити установили, че стълбът е нечувствителен към студ, жегата, бактерии, протонно бомбардиране и фактически към всичко, което биха могли да измислят. Той стоял там, неподвижен и невероятен, точно пет месеца, деветнадесет часа и пет минути.

След това без никаква причина стълбът започнал да се движи в северно-северозападна посока. Средната му скорост била 78,881 мили

в час (според тяхната мярка за скорост). Направил пукнатина в земята, дълга 183,233 мили и широка 2,011 мили, след което изчезнал.

Видните учени не достигнали до никакво заключение относно явлението. Накрая заявили, че то е необяснимо, единствено по рода си и надали би могло някога да се повтори.

Но се повторило отново, месец по-късно, и то в столицата. Цилиндърът изминал общо 820,331 мили в привидно произволни посоки. Причинените щети били неизчислими и няколко хиляди загубили живота си.

След два месеца и един ден стълбът пак се върнал, като засегнал трите най-големи града.

Тогава всички осъзнали, че не само личният им живот, ами цялата им цивилизация, съществуването им като раса е заплашено от някакъв непознат и може би непознаваем феномен.

Тази мисъл довела до отчаяние голяма част от населението. Истерията сменяла апатията.

Четвъртото нападение било извършено в полетата на изток от столицата. Действителните щети били минимални. Независимо от това този път настъпила масова паника, последвана от ужасяващ брой самоубийства.

Положението било отчайващо. Сега псевдонауките се включили в борбата наред с науките. Всяка помощ била добре дошла, никоя теория не се отхвърляла, била тя на биохимик, хиромант или астролог. Особено след ужасната лятна нощ, когато красивият древен град Раз бил заличен от лицето на земята заедно с двете си предградия.

— Извинявайте — рекох. — Съчувствам ви за всичките тези неприятности, но не виждам какво общо има това с мен?

„Тъкмо до това стигнах“, отвърна гласът.

— Тогава продължавайте — казах аз. — Но бих ви посъветвал да побързате, защото мисля, че скоро ще се събудя.

„Твърде трудно е да обясня моето място във всичко това — продължи Фрока. — По професия съм дипломиран експерт-счетоводител. Но като хоби се занимавам с различни методи за разширяване на умствените възприятия. Неотдавна направих опити с химическо съединение, което наричаме кола и което често довежда до състояние на дълбоко прозрение...“

— И ние имаме подобни вещества — казах му аз.

„Тогава значи разбирате! Добре, докато пътувах — използвате ли този израз? Докато бях под влиянието му, така да се каже, стигнах до познание, което далеч надминава... Толкова е трудно да го обясня.“

— Давайте — прекъснах го нетърпеливо. — Стигнете до същественото.

„Добре — рече гласът. — Разбрах, че светът ми съществува на различни нива: атомно, субатомно, равнини на трептенията, безкрайни степени на действителността, които всички са също части от други нива на съществуването.“

— Това го знам — обадих се възбудено. — Установих скоро същото за моя свят.

„Стана ми ясно — продължи Фрока, — че имаше смущения на едно от нивата ни.“

— Не можете ли да се уточните малко? — попитах аз.

„Според мен нашият свят е жертва на нашествие на молекулярно ниво.“

— Страшно — казах му аз. — Не можете ли да проследите откъде идва нашествието?

„Мисля, че мога — отговори гласът. — Но нямам доказателства. Всичко това е само предположение, плод на интуиция.“

— Аз лично вярвам в интуицията — отвърнах. — Кажете ми какво сте открили?

„Добре — каза гласът с колебание. — Стигнах до заключението — интуитивно — че светът ми представлява микроскопичен паразит върху вас.“

— Говорете направо!

„Чудесно! Открих, че в едно отношение, че в една равнина на действителността моят свят съществува в основата между втория и третия пръст на лявата ви ръка. Съществувал е там милиони наши години, а за вас — минути. Не мога да го докажа, разбира се, и не ви обвинявам изобщо...“

— Няма нищо — обадих се аз. — Кажете, че светът ви се намира между втория и третия пръст на лявата ми ръка. Какво се иска от мен?

„Сър, предполагам, че отскоро сте започнали да се почесвате в областта на моя свят.“

— Да се почесвам?

„Така мисля.“

— И смятате, че грамадният разрушителен червеникав стълб е един от пръстите ми?

„Именно.“

— И искате да престана да се почесвам?

„Само близо до това място — побърза да каже гласът. — Искането ми е неудобно, но го правя, само за да спася света си от пълно разрушение. И се извинявам...“

— Не се притеснявайте с извинения — успокоих го аз. — Същества, които чувстват, не трябва да се смущават от нищо.

„Много мило от ваша страна, че го казвате — рече гласът. — Ние не сме хора, разбирате, ами паразити и нямаме никакви оплаквания срещу вас.“

— Всички чувстващи същества трябва да се поддържат — казах му аз. — Имате думата ми, че докато съм жив, никога повече няма да се чеша в основата между първия и втория пръст на лявата ръка.

„Между втория и третия“, напомни ми той.

— Никога няма да се чеша между кои да е пръсти на лявата ръка! Това е тържествена клетва и обещавам, че ще я спазвам, докато мога да дишам.

„Сър, вие спасихте света ми — каза гласът. — Никаква благодарност не би била достатъчна, но аз все пак ви благодаря.“

— Няма за какво — рекох.

Тогава гласът изчезна и се събудих.

Щом си спомних съня, сложих един лейкопласт върху пръстите на лявата си ръка. Не обръщах внимание на сърбежите, дори не си мих ръката. Носих лейкопласта през целия ден.

В края на следващата седмица ще го махна. Смятам, че ще съм осигурил двадесет или тридесет милиарда години според тяхното летоброене, което би трябвало да е достатъчно дълго за която и да е раса.

Но не това е проблемът ми. Моят проблем е, че в последно време започнах да изпитвам интуитивно някои неприятни предположения относно земетръсите в падината Сан Андреас и възобновената вулканична дейност в Централно Мексико. Смятам, че всичко е в някаква взаимовръзка, и съм уплашен.

Така че извинете ме за прекъсването на предишния ви сън, но имам спешен проблем, за чието разрешаване само вие можете да ми

ПОМОГНЕТЕ...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.